

Beste lezer,

Al zolang ik me kan herinneren heb ik een fascinatie voor de menselijke geest gehad. Waarom denken we wat we denken en doen we wat we doen? En hoe komt het dat onze gedachten de ene keer onze beste vriend zijn, en de andere keer onze ergste vijand?

Het is vanwege die fascinatie, en vanwege de wens om mensen te kunnen helpen en iets te kunnen betekenen, dat ik in Londen als rechercheur aan de slag ben gegaan. Het was boeiend maar moeilijk werk, want het systeem is helaas niet perfect; hulp komt vaak te laat, en een leven is soms al getekend voordat het goed en wel begonnen is.

Er is vaak geen sprake van gelijkheid, en de coronapandemie maakte dat nog eens extra duidelijk: er zijn regels, maar die lijken niet voor iedereen te gelden.

Deze periode van mijn werk bij de politie, verkiezingen, ongelijkheid, en uitzonderingen op de regel die niet als uitzonderingen gepresenteerd worden, hebben als inspiratie gediend voor dit boek.

Ik voel me bevoorrecht dat ik de kans krijg om mijn woorden en personages met de wereld te delen en wens je veel leesplezier met de belevenissen van Hazel Kramer in 'Zonder boete'.

Hartelijke groet,
Dana

Over *Zonder schuld*:

‘Wow, wat een razendsnelle thriller. Dit debuut smaakt naar meer, leest lekker en blijft je boeien. Psychologisch goed onderbouwd en met een onverwachte dader.’

– Yvonne van Bussel, Boek en Kantoor De Ganzenveer
(Helmond)

‘Echt zo’n boek dat je door blijft lezen terwijl je weet dat het te laat wordt! Maar ja, ik wilde toch echt wel weten hoe het afliep. Een ijzersterke thriller!’

– Liesbeth Tuynman, Boekhandel Thomas (Bergen)

‘Een échte psychologische thriller met boeiende personages. Op een gegeven moment twijfelde ik aan iedereen. Tot aan het einde spannend. Ik verheug me op meer Dana Smit!’

– Fren Derkx, Boekhandel Roojboek (Venray)

‘*Zonder schuld* blijf je doorlezen. Je krijgt telkens een beetje meer te zien van Hazel, Adam en Julius en soms is niets wat het lijkt en blijkt het op het einde anders in elkaar te steken, ik zie uit naar het volgende avontuur van Hazel.’

– Sibylle, Bruna Vught

‘Een opmerkelijk fijne, spannende en gelaagde debuutthriller. Met veel humor laveert Dana Smit haar hoofdperson langsmoorden, ingewikkelde werkrelaties en een chaotisch liefdesleven. Kramer zoekt niet alleen naar moordenaars, maar is als millennial ook op zoek naar de zin van het leven. Ik kijk uit naar deel twee!’

– Vincent Elzinga, Kennemer Boekhandel (Haarlem)

‘Prachtig kat-en-muisspel met veel vaart en spanning geschreven.’

– Ellis Gielen, Boekhandel Stevens (Hoofddorp)

‘Wat ik erg gaaf vond aan dit boek is dat Dana Smit zelf bij de politie heeft gewerkt als detective en het geeft echt wel een goede indruk van hoe het er daadwerkelijk aan toe gaat. Als je van detectives houdt is dit echt een aanrader en ik kijk al uit naar het volgende deel!’

– Annemiek Verheij, Paagman (Den Haag)

‘Wat een goed debuut. Een boek met een soort kat-en-muisspel. Laat deel twee maar komen!’

– Wim Krings, Boekhandel Krings (Sittard)

‘Een echte literaire thriller, lekker denkwerk en je hoofd erbij houden.’

– Marianne van ’t Hof, Boekhandel Panningen

‘Een heerlijke thriller die ik niet weg kon leggen. Verheug me al op deel twee (en drie!).’

– Sander Steggink, Boekhandel Blokker (Heemstede)

‘Ik zat compleet in het verhaal. On-Nederlands goed! De laatste tijd heb ik behoorlijk wat thrillers gelezen, maar deze steekt er met kop en schouders boven uit. Ik kijk uit naar het volgende boek met Hazel Kramer.’

– Aartje Koster, Pezzi Pazzi (Weesp)

Van Dana Smit verscheen eveneens
bij Ambo|Anthos *uitgevers*

Zonder schuld

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van
de nieuwste boeken van Ambo|Anthos *uitgevers* via
www.amboanthos.nl/nieuwsbrief.

Dana Smit

Zonder boete

Hazel Kramer-serie

Ambo|Anthos
Amsterdam

ISBN 978 90 263 5713 8

© 2023 Dana Smit

Omslagontwerp Roald Triebels, Amsterdam

Omslagillustratie © Ebru Sidar/Arcangel Images

Foto auteur © Faye Thomas/Eyevine/anp

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

Show me a hero and I'll write you a tragedy.

– F. Scott Fitzgerald

NU

Het is gemakkelijk om iemand te laten verdwijnen. Oké, in deze tijd van Instagram, TikTok, smartphones en beveiligingscamera's is het wel iets ingewikkelder geworden, maar het is nog steeds prima te doen. Social media zijn selectief, en 99 procent van de vermiste mensen wordt er nooit door opgepikt. Zolang het geen jonge, witte, goed uitziende vrouw van in de twintig is – of een schattig kind – zit je wel goed. Als ontvoerder dan.

Soms is het ook niet erg, die aandacht. Alles draait om het zaaien van angst, en het internet is ontzettend geschikt om in één klap heel veel mensen te bereiken. Je hoeft daar nog niet eens zo je best voor te doen; doe iets gruwelijks en de kranten staan er de volgende dag vol van. Zolang je het in een westers land doet, uiteraard. Nogmaals, de media zijn selectief.

Ik wist al snel wie het perfecte slachtoffer zou zijn, en hoe ik het zou doen. Hoe ik het systeem eindelijk eens vóór me zou laten werken, in plaats van tegen me. De eerste stap was al gezet, en de route lag open en bloot voor me. Tik. Tak. De klok tikt.

ÉÉN

Mijn eerste keer naar de stembus was een mijlpaal geweest. Het voelde volwassen, want ik was zogenaamd oud genoeg om mee te beslissen over de toekomst van het land, maar het voelde tegelijkertijd ook dubbel, alsof ik de zoveelste marionet was die plichtsgetroouw meedeed aan een groot toneelstuk. Ik heb toen wel gestemd – en drie keer nagekeken of ik het rode kruisje in het juiste hokje had gezet – maar ik heb het daarna ook velen keren niet gedaan: politici leken allemaal te liegen en vooral het beste met zichzelf voor te hebben, en een enkele die anders in elkaar zat, kreeg toch nooit een zetel, zo leek het. Nou was dat wel erg zwart-wit gedacht, want – zo las ik een keer op een of ander socialmediaplatform – stemmen is als het openbaar vervoer: als je geen bus of trein kunt vinden die je precies naar de plaats van bestemming brengt, besluit je ook niet om dan maar helemaal niet te gaan. Nee, je pakt het vervoersmiddel dat je het dichtst bij je einddoel brengt, en daar neem je genoegen mee. Dus nu stem ik weer, half vanwege een schuldgevoel, en half omdat ik naïef wil blijven geloven dat het deze keer beter gaat worden.

‘Eén latte met havermelk en een cinnamon bun,’ riep de jongen achter de kassa. Hij gaf me de warme rol deeg aan en ik voelde me gelukkig worden, want de geur van gebak en suiker vulde de ruimte en deed me denken aan vroeger tijden. Het café stroomde lang-

zaam vol en ik keek om me heen, naar de mensenmassa die buiten langs het café liep en de tafeltjes in het café die vooral bezet waren door millennials met hun laptop. De volgende verkiezingen stonden voor de deur en ik vroeg me af hoe zij zouden gaan stemmen, of ze er al over nagedacht hadden of dat het een lastminutebeslissing ging worden, en of hun stem ze ooit iets positiefs of negatiefs gebracht had.

Ik liep door naar mijn favoriete plekje bij het raam en pakte ook een laptop uit mijn tas. Nadat ik eerst rustig mijn koffie had opgedronken – ik probeerde wat bewuster te leven dezer dagen – klapte ik het scherm open en typte een wachtwoord in. Een veel te ingewikkeld wachtwoord want ik vergat altijd wel ergens een hoofdletter, maar mijn laptop stond vol gevoelige informatie over een cold case, en die moest beschermd worden.

Goed. Ik nam een hap van mijn broodje en ging ervoor zitten. Tien jaar geleden was er een vrouw geweest – of eigenlijk nog een meisje – van tweeëntwintig jaar die dood gevonden was in haar kamer. Het had een standaardzaak geleden, want de drugs lagen nog naast haar, en naasten bevestigden dat ze zichzelf had verloren in de grote stad, nadat ze vanuit een klein dorpje in Ierland verhuisd was naar Londen voor modellenwerk. Maar er was ook heel wat dat niet zo standaard was; niemand in haar omgeving leek ook maar iets van haar drugsgebruik te weten, en haar ouders hadden stellig volgehouden dat ze nooit, maar dan ook nooit, aan drugs begonnen zou zijn. Nou zeiden ouders dat wel vaker, en ze hadden meer dan eens ongelijk, maar de zaak was frustrerend snel opzijgeschoven en uiteindelijk als een dood door overdosis geclassificeerd. En nu was die zaak bij mij beland, tien jaar later. Een cold case was vaak langzaam werk maar ik hield ervan, want ik was mijn eigen baas en er was niemand die me op mijn vingers tikte, of mijn vingers ook maar enigszins in de gaten hield.

Ik opende mijn inbox – eigenlijk vooral uit automatisme – maar voordat ik ook maar enig werk kon verrichten, schoot er een e-mail over mijn scherm.

HAZEL KRAMER
PARLEMENTSGEBOUW
ZATERDAG 10.30 UUR

Even dacht ik dat het spam was, of een virusmail, maar er was nergens een link om op te klikken of een verzoek of ik 10.000 pond over kon maken zodat een astronaut die vastzat in de ruimte terug naar de aarde kon worden gebracht, dus dat kon eigenlijk niet. Het bericht kwam ook nog eens van een officieel gov.uk-emailaccount, dus als iemand me probeerde te misleiden was dit wel een hele aparte manier. Mijn nieuwsgierigheid kreeg de overhand, zoals wel vaker gebeurde – vaker dan me lief was – en ik schreef:

OK

Als zij vaag wilden doen, deed ik het ook, en even schoot de gedachte door mijn hoofd dat politici zichzelf die smoes vast ook vaak verkochten.

TWEE

Terwijl ik de trappen van de metro omhoog liep, vroeg ik me af waarom ik eigenlijk op deze mysterieuze uitnodiging was ingegaan. Misschien miste ik de spanning van een lopende zaak, of misschien vroeg ik me af wie mij nodig had in Westminster, maar het voelde tegenstrijdig want over het algemeen bleef ik zo ver mogelijk van politiek vandaan. Het zat er vol met een bepaald soort macht, en een rotte appel was dan opeens meer dan een rotte appel; dat gaf me een machteloos gevoel, en daar had ik een gruwelijke hekel aan.

De bezoekersingang van het parlamentsgebouw bevond zich aan de zijkant. Ik was er vaak langs gelopen op weg naar Westminster Bridge – een prachtige brug die je naar Waterloo Station bracht – maar ik was er nog nooit binnen geweest. Nou bleek dat ook niet zo makkelijk te zijn, want je moest eerst langs allerlei dranghekken en minstens drie beveiligers die je – *airport style* – vertelden wat je wel en niet mee naar binnen mocht nemen, maar na meerdere checks en scanners stond ik zo'n halfuur later dan toch – zonder waterflesje en nagelschaartje – voor een grote houten deur.

‘Hazel Kramer?’ Ik had mijn dikke grijze sjaal net weer omgedaan en draaide me om.

‘Ja?’

‘Mooi.’ Een oude man tegenover me stak zijn hand uit. ‘Edward Carter.’

Ik schudde zijn hand, die enigszins koud, maar zacht, aanvoelde. ‘Aangenaam.’

‘Deze kant op, mevrouw Kramer.’ Hij gebaarde dat ik langs hem kon lopen, en ik liep het gebouw in door de donkere deuren. Ik hield niet van voorop lopen, want je kon niet zien wat er achter je gebeurde en bovendien bleef je vaak achterom kijken, wachtend op aanwijzingen, maar ik zei er maar niks van.

‘Het is hier wat koud, maar zo direct komen we in het warme gedeelte.’ Dat was zo’n beetje het understatement van het jaar, want de oude hal leek wel een vrieskist, en ik had medelijden met de medewerkers die hier de hele dag moesten staan. ‘Rechtdoor blijven gaan.’ We bleven achter elkaar aan lopen door de lange hal, met imposante plafonds die tot de hemel leken te reiken, totdat we aan de andere kant bij een trap aankwamen.

‘Trap op naar St. Stephen’s Porch,’ zei hij als volgende instructie, ‘en dan naar links graag, mevrouw Kramer.’ Hij wees naar boven. ‘Een kunstwerk trouwens waarvan men zegt dat...’

‘Meneer Carter.’ Ik draaide me abrupt om en botste bijna tegen hem aan; hij stond een stuk dichterbij me dan ik verwacht had. ‘Het lijkt me toch echt handiger als u voorop loopt.’

‘Sorry?’

‘Aangezien u weet waar we heen gaan.’

‘Oh excuses, ik dacht dat u...’

‘Dank, maar ik ben hier niet voor een rondleiding.’ Ik wees naar boven. ‘En dat kunstwerk staat voor het stemrecht van vrouwen, ik weet het.’ Ironisch, in een gebouw waarin je je afvroeg of we ons in de zeventiende eeuw bevonden, met intimiderende architectuur en elitaire kunst.

Edward leek dit allemaal niet gewend, en opeens voelde ik me schuldig tegenover de oude man wiens jaren versneld leken weg te tikken. ‘Sorry. Ik wil gewoon graag snel weten waarom ik hier ben.’

Hij knikte geluidloos, en opende de deur naar de volgende hal. Standbeelden omarmden de marmeren vloer, en schilderij na

schilderij sierde de muren. We liepen door naar een lobby en vervolgens naar rechts de volgende gang in.

Het leek wederom alsof de tijd hier had stilgestaan en terwijl we door een leeg House of Lords liepen, waar bordjes met **BURGERS MOGEN NIET ZITTEN** alle rode leren banken sierden, besepte ik dat dat misschien ook wel zo was. Ik hoorde een gids iets vertellen over dat de zetels inmiddels niet meer alleen familiair werden overgedragen, maar ik wist dat dat allesbehalve betekende dat deze kamer nu vol zat met een eerlijke representatie van het volk. Het House of Lords bestond nog steeds uit bisschoppen – want Kerk en Staat zaten op dezelfde zachte banken – en overgeërfde titels, alleen de hoeveelheid ‘experts’ was uitgebreid; maar om een expertise te ontwikkelen had je over het algemeen geld nodig, en ik had me weleens afgevraagd waar de expertzwerwer was, om die groep te vertegenwoordigen. Kortom, het was allemaal niet zo modern of politiek correct als je misschien zou verwachten. Of zou hopen.

‘Als u hier even zou kunnen wachten.’ We stonden inmiddels in een grote ruimte, die een tweede gids net de Royal Gallery had genoemd, en ik vroeg me af wat het onderwerp van gesprek zou zijn als we het gewoon hier, in het openbaar, met toeristen en werknemers om ons heen, zouden kunnen bespreken.

‘Hazel Kramer?’ Een man in pak stond ineens naast me, en wees me naar een bijna onzichtbare deur in de muur. ‘Deze kant op.’

Ik liep achter hem aan een kamertje binnen, en opeens zag ik vijf figuren voor me opdoemen.

Vier mannen en een vrouw, in donkere kleding. Ze zaten allemaal tegenover de ingang, en keken me vol verwachting aan.

DRIE

‘Excuses voor de onduidelijkheid.’ Ik zat inmiddels op een ietwat ongemakkelijke houten stoel.

‘Geen probleem.’

‘Je zult wel redelijk wat gewend zijn,’ zei de vrouw in het gezelschap.

Ik toverde een halve glimlach op mijn gezicht. ‘Dat zou je kunnen zeggen.’

‘Dat dacht ik al.’

Ze haalde adem, maar voordat ze nog iets kon zeggen nam de man rechts van haar het over. ‘Goed. We hebben te maken met een nogal, eh, gevoelige zaak.’

‘Ah.’

‘Koffie?’

‘Nee, dank u.’

‘Goed.’ Hij praatte rustig verder. ‘Je begrijpt dat wat we je nu gaan vertellen deze kamer niet mag verlaten?’

‘Hmhm.’ Ik zag dat ze liever een volmondig ‘ja’ hadden gehoord, maar genoegen namen met minder. Een rode vlag, want zodra mensen genoegen namen met minder, betekende het dat ze de wanhoop nabij waren.

‘Een van onze partijleden, Richard Hall, is verdwenen.’

Jezus. ‘Verdwenen?’ Dat hadden ze goed geheim weten te houden.

‘Helaas ja.’

‘Wanneer?’ De eerste vierentwintig uur gold als een soort buffer, want de meeste mensen kwamen tegen die tijd wel weer terug.

De vrouw nam het woord weer. ‘Achtendertig uur geleden.’

Zo. Dat wisten ze heel precies. ‘Dus dat was...’

‘Eergisteren.’

Ik ging achterover zitten in mijn stoel, die behalve een ongemakkelijke zitting ook een heel harde leuning had. ‘Dat is...’

‘Heel apart, inderdaad.’

Ik kreeg er bijna geen woord tussen. ‘En jullie willen graag da-’

‘Dat je hem vindt.’ En ze voegde eraan toe: ‘Zo snel mogelijk.’

Ongeduld. Het was ze niet vreemd, dat was wel duidelijk. Ik zette mijn vriendelijkste glimlach op. ‘Dat snap ik, maar met alle respect, dit is eigenlijk een zaak voor de politie. Ik kan ze uiteraard bijstaan en...’

‘We hopen het op te lossen voordat de politie een noodzaak wordt.’ Ze sloot haar zin af met een glimlach, alsof we het over een vermiste hond hadden.

‘Aha.’ Ik knikte, maar stemde allesbehalve in. ‘En wanneer begint de politie een noodzaak te worden?’

Een ietwat stevige man aan de linkerkant van het gezelschap mengde zich in het gesprek. ‘Als alle andere opties verkend zijn.’

‘Juist.’

‘Jij bent onze eerste optie.’

‘En hoe zijn jullie -’

‘Je reputatie is ons bekend.’

‘Ah. Maar toch moet ik e-’

‘Nee, mevrouw Kramer.’

Oké, iemand laten uitpraten hadden ze blijkbaar ook nog nooit van gehoord.

De stevige man stond op. ‘We hebben als partij, en in overleg met de familie van Richard, besloten dat we dit binnen kleine kring willen houden. We willen geen media-aandacht, zodat Richard in